

הרמב"ם (טומאת צרעת א, ב) פסק שכל המראות מצטרפים זה עם זה. ונקט כרבי עקיבא (מפרשים). והראב"ד השיגו. והמאירי פסק כחכמים.

ד. לכך פורטו ארבעה מראות נגעים ולא סתמו: מקרום ולמעלה תמא – לומר לך שמצטרפים זה עם זה (כפי סדר משנתם. לחכמים (ריש נגעים) הסדר הוא כשלג וכסיד כצמר וכקרום. לרבי עקיבא (כברייתא דרבי נתן) – כשלג, כצמר, כסיד, כקרום.

ולכך לא אמרו מקרום ולמעלה תמא ומצטרפים זה עם זה (הסמוכים. תוס') – לומר לך: כל כהן שאינו בקי בהן ובשמותיהן – אינו רואה את הנגעים. (או אף כהן שאינו חכם, ובלבד שיביא עמו ישראל שבקי. ראשונים).

ה. לחכמים, הנפקותא בחלוקה לענין צירוף, שאין מצטרפים אלא תולדה ואב שלה. (מלבד שאת ובהרת עצמם שמצטרפים מדרשת והיה). ולרבי עקיבא אין נפקותא מוחלטת בחלוקה ל'משפחות' לענין דין צירוף כיון שלשיתו מצטרפים כל שני נגעים סמוכים בדרגותם, גם כשאינם מאותו מין. ואולם נפ"מ בכך שהמראה כקרום תולדה של שאת, שהיא מצטרפת עמה אפילו הגם שהיא שתי דרגות מתחתיה, מפני שהיא נספחת אליה.

להרמב"ם שכולם מצטרפים זה עם זה, צ"ע מאי נפ"מ בחלוקה לאבות ותולדות. ושם אין נפקותא הלכתית, אלא חלוקה טבעית. ומנאום חכמים כדי לומר שכל כהן שאינו בקי אינו רואה.

דפים 1 – 2

ח. א. מנין שפרשת קרבן 'עולה ויורד' על הטומאה, מדברת בטומאת מקדש וקדשיו?
ב. האם מצאנו קרבן חטאת (יחיד) בא על עבירה שאין זדונה בכרת?
ג. מדוע נאמרו שלש פעמים 'כריתות' ו'טומאה' לענין אכילת שלמים בטומאה?
ד. האוכל תרומה טמאה בשגגה – האם יש לו כפרה בקרבן?
ה. האם חיוב קרבן 'עולה-ויורד' בטומאת מקדש וקדשיו, אמור גם בטומאה שנשטא בה האדם שהיא איננה טומאת-מגע, ומנין?

א. למסקנא למדו שפרשת קרבן 'עולה ויורד' שעל הטומאה מדברת בטמא האוכל קדש, מגזרה-שוה דרבי בהמה טמאה-בהמה טמאה מאוכל קדשים. וכן במי נכנס למקדש כשהוא טמא – מגזרה שוה טמאתו-טמאתו (האמור בפרשת פרה אדומה). כן דרש רבא.
ריש לקיש (מכות יד:) אינו דורש ג"ש זו, והוא לומד מקדש מקודש בהקש; בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא (עתוס').

ב. חטאת קבועה הבאה על חטא – לא מצאנוה אלא בדבר שזדונו כרת. ואולם חטאת 'עולה ויורד' מצאנוה על שמיעת קול (- שבועת העדות) וביטוי שפתים שאין בהם לא מיתה ולא כרת. (וכן יולדת ומצורע, בעולה ויורד).

אע"פ שהנזיר מביא חטאת על דבר שאין בו כרת, ולדברי רבי אלעזר הקפר נחשב חוטא [עכ"פ נזיר טמא נזיר ג.], המביא חטאת העוף – עיקר הקרבן בא להכשיר ולא לכפר – כדאמרינן בכריתות (כו).

ג. שלש כריתות אמורות באוכל קדשים בטומאת הגוף: כל איש אשר יקרב מכל זרעכם אל הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לה, וטמאתו עליו – ונכרתה הנפש ההוא מלפני; והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה, וטמאתו עליו – ונכרתה הנפש ההוא מעמיה; ונפש כי תגע בכל טמא בטמאת אדם וגו' ואכל מבשר זבח השלמים אשר לה, ונכרתה הנפש ההוא מעמיה.
 אחת – לכלל, ואחת – לפרט. (פרש"י (וכן נקט הרשב"א והמאירי): לדוננו בדבר שהיה בכלל ('אשר יקרב מכל זרעכם אל הקדשים...'), ויצא מן הכלל ללמד, מה שלמים קדשי מזבח אף כל קדשי מזבח. יצאו קדשי בדק הבית שאין חייבים עליהם משום טומאה. והתוס' פרשו שמדה זו היא כלל ופרט המרוחקין זה מזה, ודנים אותה כמדת 'כלל ופרט וכלל' – בכעין הפרט. והר"י בן מגאש פירש שהפרט בא למעט דם מחיוב טומאה). ואחת – לדברים שאינם נאכלים, כגון עצי מערכה לבונה וקטורת, שאם אכלם בטומאה – חייב. ולרבי שמעון שפוטר, בא ללמד על חטאות הפנימיות, שאם אכלן בטומאה – חייב [שלא כאכילת פיגול שהיה פוטרן רבי שמעון].
 שלש 'טומאות' (וטמאתו עליו) נכתבו עמהם – דלא סגי בלאו הכי.

ד. השוגג באכילת תרומה בטומאה, אין לו כפרה בקרבן, שפרשת 'עולה ויורד' לא נאמרה באכילת תרומה אלא בקדש, כאמור.

ה. קרבן עולה ויורד אמור גם בטומאת אדם שאינה של מגע, כגון שאכל נבלת עוף טהור המטמא בבית הבליעה. (כי יגע למעט שאינו בר מגע; בה – מיעוט נוסף; ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות).

דפים ז – ח

ט. מנין ששעיר יום הכפורים הנעשה בפנים מכפר על טומאת מקדש וקדשיו?

נאמר בשעיר הפנימי וכפר על הקדש מטמאות בני ישראל. ודרשו מטמאות – ולא כל טומאות, מה מצינו שחלק הכתוב (להקל, לבוא בעולה ויורד) משאר טומאות – טומאת מקדש וקדשיו. דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר: ממקומו הוא מוכרע; וכפר על הקדש מטמאות... – מטומאות של קדש. ומפשעיהם לכל חטאתם – חטאים דומיא דפשעים, שאינם בני קרבן; יצא זה שיש לו ידיעה תחילה וסוף שכן קרבן הוא [הלכך אפילו לא הספיק להביא קרבנו כגון שגודע לו סמוך לשקיעת החמה של כניסת היום – אין השעיר תולה לו]. מאידך, מלשון לכל חטאתם משמע שמדובר בבני חטאות, וגם משמע שיבואו לידי חטאת בפועל – לומר שהיתה לו ידיעה בתחילה ולא בסוף, ואם יוודע לו יביא קרבנו, ותולה לו השעיר עד שיוודע. [ולמה תולה? רבי זירא אמר: שאם מת, מת בלא עוון. ורבא הקשה הלא בכל אופן מיתה ממרקת, והסיק: להגן עליו מן היסורין].

דף ח

- א. מהי ההלכה המיוחדת הקיימת בכל אחד ממחויבי הקרבנות דלהלן, הנבדלת משאר מחויבי קרבן: מטמא מקדש וקדשיו; עובד ע"ז בשוגג; יולדת; מצורע; נזיר טמא.
- ב. מדוע אי אפשר לפרש את הכתוב בשעיר הפנימי וכפר על הקדש מטמאות בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם באחת מן הטומאות הללו אלא במטמא מקדש וקדשיו בלבד?